

Το Όγδοο είναι εκ των Επτά - Αριθμός Δύο

Βασίλεια της Βιβλικής Προφητείας

Jeff Pippenger

2023-09-15

Στο προηγούμενο άρθρο διαπιστώσαμε ότι οι Μιλλεριτιστές δεν μπορούσαν να δουν τη Ρώμη ως κάτι περισσότερο από την ειδωλολατρική και την παπική Ρώμη, παρότι πράγματι πραγματεύθηκαν τις διακρίσεις μεταξύ αυτών των δύο δυνάμεων. Για τους Μιλλεριτιστές, οι διακρίσεις μεταξύ της ειδωλολατρικής και της παπικής Ρώμης δεν τους οδήγησαν να αναγνωρίσουν ότι η παπική Ρώμη ήταν το πέμπτο βασίλειο που ακολούθησε το τέταρτο βασίλειο της ειδωλολατρικής Ρώμης. Μετά την απογοήτευση του 1844, η αδελφή Γουάιτ προσδιόρισε τις τρεις δυνάμεις των κεφαλαίων δώδεκα και δεκατρία της Αποκάλυψης ως τον δράκοντα στο δωδέκατο κεφάλαιο, έπειτα τον παπισμό, ως το θηρίο που ανέβηκε από τη θάλασσα στο δέκατο τρίτο κεφάλαιο, τον οποίο ακολούθησαν οι Ηνωμένες Πολιτείες ως το θηρίο που ανέβηκε από τη γη. Αφού τέθηκε το θεμέλιο, ο Κύριος άνοιξε το φως επάνω στην τριπλή ένωση του δράκοντος, του θηρίου και του ψευδοπροφήτου, η οποία στο δέκατο έκτο κεφάλαιο της Αποκάλυψης οδηγεί τον κόσμο στον Αρμαγεδδώνα.

Η προφητική ακολουθία μέσα στην οποία βρίσκονται αυτά τα σύμβολα αρχίζει με την Αποκάλυψη 12, με τον δράκοντα που επεδίωξε να καταστρέψει τον Χριστό κατά τη γέννησή Του. Ο δράκοντας λέγεται ότι είναι ο Σατανάς (Αποκάλυψη 12:9): αυτός ήταν που υποκίνησε τον Ηρώδη να θανατώσει τον Σωτήρα. Αλλά ο κύριος παράγοντας του Σατανά στον πόλεμο εναντίον του Χριστού και του λαού Του κατά τους πρώτους αιώνες της Χριστιανικής Εποχής ήταν η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, στην οποία ο παγανισμός ήταν η επικρατούσα θρησκεία. Έτσι, ενώ ο δράκοντας, πρωτίστως, αντιπροσωπεύει τον Σατανά, είναι, κατά δευτερεύουσα έννοια, σύμβολο της παγανιστικής Ρώμης.

Στο 13ο κεφάλαιο (εδάφια 1–10) περιγράφεται ένα άλλο θηρίο, «όμοιο με πάρδαλη», στο οποίο ο δράκων έδωσε «την δύναμιν αυτού, και τον θρόνον αυτού, και εξουσίαν μεγάλην». Το σύμβολο αυτό, όπως έχουν πιστεύσει οι περισσότεροι Προτεστάντες, αντιπροσωπεύει τον παπισμό, ο οποίος διαδέχθηκε την δύναμη, τον θρόνο και την εξουσία που κάποτε κατείχε η αρχαία Ρωμαϊκή αυτοκρατορία. Για το θηρίο το όμοιο με πάρδαλη δηλώνεται: «Και εδόθη εις αυτό στόμα λαλούν μεγάλα και βλασφημίας.... Και ήνοιξε το στόμα αυτού εις βλασφημίαν κατά του Θεού, διά να βλασφημήση το όνομα αυτού, και την σκηνήν αυτού, και τους κατοικούντας εν τω ουρανώ. Και εδόθη εις αυτό να κάμη πόλεμον με τους αγίους, και να νικήση αυτούς· και εδόθη εις αυτό εξουσία επί πάσαν φυλήν, και γλώσσαν, και έθνος.» Η προφητεία αυτή, η οποία είναι σχεδόν ταυτόσημη με την περιγραφή του μικρού κέρατος του Δανιήλ 7, αναμφισβήτητα δείχνει προς τον παπισμό.

«Και εδόθη εις αυτόν εξουσία να ποιήση τεσσαράκοντα δύο μήνας.» Καί, λέγει ο προφήτης, «είδον μίαν εκ των κεφαλών αυτού ως πεπληγωμένην εις θάνατον.» Καί πάλιν· «Έαν τις αίχμαλωτίζη, εις αίχμαλωσίαν ύπαγει· εάν τις άποκτείνη έν μαχαίρα, δεϊ αυτόν έν μαχαίρα άποκτανθήναι.» Οί τεσσαράκοντα δύο μήνες είναι τὸ αὐτὸ μὲ τὸ «καιρὸς καὶ καιροὶ καὶ ἡμισυ

καιροῦ», τριάμισι ἔτη, ἢ 1260 ἡμέραι, τοῦ Δανιὴλ 7 — ὁ καιρὸς κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ παπικὴ ἐξουσία ἐμελλε νὰ καταθλίβῃ τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ. Ἡ περίοδος αὕτη, ὅπως ἐδηλώθη εἰς τὰ προηγούμενα κεφάλαια, ἤρχισε μὲ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ παπισμοῦ, τὸ 538 μ.Χ., καὶ ἔληξε τὸ 1798. Κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ὁ πάπας ἐλήφθη αἰχμάλωτος ὑπὸ τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ, ἡ παπικὴ ἐξουσία ἔλαβε τὸ θανατηφόρον αὐτῆς τραῦμα, καὶ ἐπληρώθη ἡ προφητεία· «Ὁ αἰχμαλωτίζων εἰς αἰχμαλωσίαν θὰ ὑπάγῃ.»

«Στο σημεῖο αὐτὸ εἰσάγεται ἓνα ἄλλο σύμβολο. Λέγει ὁ προφήτης: “Καὶ εἶδον ἄλλο θηρίον ἀναβαῖνον ἐκ τῆς γῆς· καὶ εἶχε δύο κέρατα ὅμοια με ἀρνίον.” Εἰς τὸ 11. Τόσο ἡ ἐμφάνισις αὐτοῦ τοῦ θηρίου ὅσο καὶ ὁ τρόπος τῆς ἀναβάσεώς του δείχνουν ὅτι τὸ ἔθνος τοῦ οὐρανοῦ ἀντιπροσωπεύει εἶναι ἀνόμιμοι πρὸς ἐκεῖνα που παρουσιάσθηκαν ὑπὸ τὰ προηγούμενα σύμβολα. Τα μεγάλα βασίλεια που ἔχουν κυβερνήσει τὸν κόσμον παρουσιάσθηκαν στὸν προφήτη Δανιὴλ ὡς θηρία ἀρπακτικά, ἀναδυόμενα ὅταν “οἱ τέσσαρες ἄνεμοι τοῦ οὐρανοῦ ἐμάχοντο ἐπὶ τὴν θάλασσαν τὴν μεγάλην.” Δανιὴλ 7:2. Στὴν Ἀποκάλυψη 17 ἓνας ἄγγελος ἐξηγήσῃ ὅτι τὰ ὕδατα ἀντιπροσωπεύουν “λαοὺς, καὶ ὄχλους, καὶ ἔθνη, καὶ γλώσσας.” Ἀποκάλυψη 17:15. Οἱ ἄνεμοι εἶναι σύμβολο διαμάχης. Οἱ τέσσαρες ἄνεμοι τοῦ οὐρανοῦ που μάχονται ἐπὶ τὴν μεγάλην θάλασσαν παριστοῦν τὶς φοβερὲς σκηνὲς κατακτήσεως καὶ ἐπαναστάσεως, διὰ τῶν ὁποίων τὰ βασίλεια ἐφθασαν στὴν ἐξουσία.»

«Ἀλλὰ τὸ θηρίο με κέρατα ὅμοια με ἀρνίου εθεάθη “να ἀναβαίνει ἐκ τῆς γῆς”. Ἀντὶ νὰ ἀνατρέψῃ ἄλλες δυνάμεις γιὰ νὰ ἐδραιωθῇ, τὸ ἔθνος που κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπο παριστάνεται πρέπει νὰ ἀνακύψει σὲ περιοχὴ προηγουμένως ἀκατοίκητη καὶ νὰ ἀναπτυχθῇ βαθμιαία καὶ εἰρηνικά. Δὲν θὰ μπορούσε, λοιπόν, νὰ ἀνακύψει ἀνάμεσα στα πυκνοκατοικημένα καὶ ἀγωνιζόμενα ἔθνη τοῦ Παλαιοῦ Κόσμου—ἐκεῖνη τὴν ταραγμένη θάλασσα τῶν “λαῶν, καὶ ὄχλων, καὶ ἐθνῶν, καὶ γλωσσῶν”. Πρέπει νὰ ἀναζητηθῇ στὴ Δυτικὴ Ἡπειρο.»

«Ποῖο ἔθνος τοῦ Νέου Κόσμου, τὸ 1798, ἀνερχόταν σὲ ἰσχύ, δίνοντας ὑπόσχεση δύναμης καὶ μεγαλείου καὶ προσελκύοντας τὴν προσοχὴ τοῦ κόσμου; Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ συμβόλου δὲν ἐπιδέχεται καμία ἀμφισβήτηση. Ἐνὰ ἔθνος, καὶ ἓνα μόνο, ἀνταποκρίνεται στὶς προδιαγραφές αὐτῆς τῆς προφητείας· αὐτὴ δείχνει ἀδιαμφισβήτητα πρὸς τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς. Ἐπανελημμένως ἡ σκέψη, σχεδὸν οἱ ἀκριβεῖς λέξεις, τοῦ ἱεροῦ συγγραφέα ἔχουν χρησιμοποιηθῇ ἀσυνείδητα ἀπὸ τὸν ρήτορα καὶ τὸν ἱστορικό γιὰ νὰ περιγράψουν τὴν ἀνοδο καὶ τὴν ἀνάπτυξη αὐτοῦ τοῦ ἔθνους. Τὸ θηρίο εθεάθη «να ἀναβαίνει ἐκ τῆς γῆς»· καὶ, σύμφωνα με τοὺς μεταφραστές, ἡ λέξις που ἐδῶ ἀποδίδεται ὡς «ἀναβαίνει» σημαίνει κυριολεκτικὰ «να αὐξάνεται ἢ νὰ ἐκφύεται ὡς φυτὸ». Καὶ, ὅπως εἶδαμε, τὸ ἔθνος ἔπρεπε νὰ ἀναδυθῇ σὲ ἔδαφος προηγουμένως ἀκατοίκητο. Ἐνὰς ἐξέχων συγγραφέας, περιγράφοντας τὴν ἀνοδο τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, μιλά γιὰ «τὸ μυστήριον τῆς ἀναδύσεώς της ἀπὸ τὸ κενόν» καὶ λέει: «Σαν σιωπηλὸς σπóρος ἀναπτυχθήκαμε σὲ αὐτοκρατορία».—G. A. Townsend, *The New World Compared With the Old*, σελίδα 462. Ἐνὰ εὐρωπαϊκὸ περιοδικὸ τὸ 1850 μίλουσε γιὰ τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ὡς γιὰ μιὰ θαυμαστὴ αὐτοκρατορία, ἡ ὁποία «ἀναδυόταν» καὶ «ἐν μέσῳ τῆς σιγῆς τῆς γῆς προσέθετε καθημερινὰ στὴ δυνάμει της καὶ στὴν υπερηφάνειά της».—*The Dublin Nation*. Ὁ Edward Everett, σὲ ἓναν λόγον περὶ τῶν προσκυνητῶν ἰδρυτῶν αὐτοῦ τοῦ ἔθνους, εἶπε: «Μήπως ἀναζητούσαν ἓναν ἀπόμερο τόπον, ἀκίνδυνον λόγῳ τῆς ἀφάνειάς του καὶ ἀσφαλὲς λόγῳ τῆς ἀπομακρύνσεώς του, ὅπου ἡ μικρὴ ἐκκλησία τοῦ Leyden θὰ μπορούσε νὰ ἀπολαμβάνει τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνείδησης; Ἰδοὺ οἱ ἰσχυρὲς περιοχὲς ἐπάνω στὶς ὁποῖες, με

ειρηνική κατάκτηση, ... έχουν φέρει τα λάβαρα του σταυρού!»—Λόγος εκφωνηθείς στο Plymouth, Massachusetts, 22 Δεκ. 1824, σελίδα 11.»

«“Καὶ εἶχεν δύο κέρατα ὅμοια μὲ ἀρνίον.” Τὰ ἀρνιώδη κέρατα δηλοῦν νεότητα, ἀθωότητα καὶ πραότητα, ἀπεικονίζοντας ἐπακριβῶς τὸν χαρακτήρα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ὅταν παρουσιάζονται στὸν προφήτη ὡς “ἀναβαίνουσαι” τὸ 1798. Μεταξὺ τῶν χριστιανῶν ἐξορίστων, οἵτινες πρῶτοι ἔφυγαν στὴν Ἀμερικὴν καὶ ἀναζήτησαν ἄσυλον ἀπὸ βασιλικὴν καταπίεσιν καὶ ἱερατικὴν μισαλλοδοξίαν, ἦσαν πολλοὶ οἱ ὅποιοι ἀπεφάσισαν νὰ ἐγκαθιδρύσουν κυβέρνησιν ἐπὶ τῆς εὐρείας βάσεως τῆς πολιτικῆς καὶ θρησκευτικῆς ἐλευθερίας. Αἱ ἀντιλήψεις τῶν εὐραν θέσιν εἰς τὴν Διακήρυξιν τῆς Ἀνεξαρτησίας, ἥτις διακηρύσσει τὴν μεγάλην ἀλήθειαν ὅτι “πάντες οἱ ἄνθρωποι δημιουργοῦνται ἴσοι” καὶ εἶναι προικισμένοι μὲ τὸ ἀναφαίρετον δικαίωμα εἰς “ζωὴν, ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἐπιδίωξιν τῆς εὐτυχίας.” Καὶ τὸ Σύνταγμα ἐγγυᾶται εἰς τὸν λαὸν τὸ δικαίωμα τῆς αὐτοδιοικήσεως, ὀρίζον ὅτι ἀντιπρόσωποι ἐκλεγόμενοι διὰ τῆς λαϊκῆς ψήφου θὰ θεσπίζουν καὶ θὰ ἐφαρμόζουν τοὺς νόμους. Ἐχορηγήθη ἐπίσης ἐλευθερία θρησκευτικῆς πίστεως, ἐπιτρεπομένου εἰς ἕκαστον ἄνθρωπον νὰ λατρεύῃ τὸν Θεὸν συμφώνως πρὸς τὰς ἐπιταγὰς τῆς συνειδήσεώς του. Ὁ ρεπουμπλικανισμὸς καὶ ὁ Προτεσταντισμὸς κατέστησαν αἱ θεμελιώδεις ἀρχαὶ τοῦ ἔθνους. Αἱ ἀρχαὶ αὗται ἀποτελοῦν τὸ μυστικὸν τῆς δυνάμεως καὶ τῆς εὐημερίας του. Οἱ καταπιεσμένοι καὶ καταβαρυνμένοι εἰς ὅλην τὴν Χριστιανοσύνην ἐστράφησαν πρὸς τὴν γῆν ταύτην μὲ ἐνδιαφέρον καὶ ἐλπίδα. Ἐκατομμύρια ἀνεζήτησαν τὰς ἀκτὰς τῆς, καὶ αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι ἀνέβησαν εἰς θέσιν μεταξὺ τῶν ἰσχυροτάτων ἐθνῶν τῆς γῆς.»

«Ἀλλὰ τὸ θηρίον μὲ κέρατα ὅμοια μὲ ἀρνίου “ἐλάλησεν ὡς δράκων. Καὶ ἐξουσιάζει πάσαν τὴν ἐξουσίαν τοῦ πρώτου θηρίου ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ ποιεῖ τὴν γῆν καὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐν αὐτῇ νὰ προσκυνήσωσι τὸ πρῶτον θηρίον, τοῦ οὐοίου ἡ θανατηφόρος πληγὴ ἐθεραπεύθη· ... λέγων πρὸς τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς νὰ κάμωσιν εἰκόνα εἰς τὸ θηρίον, τὸ οὐοίον εἶχε τὴν πληγὴν ἐκ μαχαίρας καὶ ἐζήσε.” Αποκάλυψις 13:11–14.» Ἡ Μεγάλῃ Διαμάχῃ, 438–441.

Τὸ χωρίο ἐπισημαίνει ὅτι τὰ κεφάλαια δώδεκα καὶ δεκατρία προσδιορίζουν τὸν δράκοντα, τὸ θηρίο καὶ τὸν ψευδοπροφήτη, τὶς τρεῖς δυνάμεις τῆς Αποκάλυψης δεκαεξὶ που ὀδηγοῦν τὸν κόσμον στὸν Ἀρμαγεδδῶνα. Καθεμία ἀπὸ αὐτὰς τὶς τρεῖς δυνάμεις ἔχει τὰ δικά της ἰδιαίτερα κεφάλαια, τὰ οὐοία καλύπτουν τὴν ἰδίαν προφητικὴν ἱστορίαν. Οἱ τελευταῖοι ἑξὶ στίχοι τοῦ Δανιὴλ ἐντεκα ἀρχίζουν μὲ τὰ λόγια: «Καὶ ἐν τῷ καιρῷ τοῦ τέλους», που ἦταν τὸ 1798. Κατόπιν, οἱ ἑξὶ αὐτοὶ στίχοι προσδιορίζουν τὶς τελικὰς κινήσεις τοῦ παπισμοῦ ἕως ὅτου, στὸ πρῶτον ἐδάφιο τοῦ Δανιὴλ δώδεκα, ὁ Μιχαὴλ ἐγείρεται καὶ ἡ ἀνθρώπινη περίοδος δοκιμασίας λήγει, εἰσάγοντας τὶς ἐπτὰ ἐσχατὰς πληγὰς. Στὸ ἐδάφιο σαράντα τέσσερα τοῦ ἐνδέκατου κεφαλαίου, τὸ μήνυμα τῆς ὥρας, τὸ οὐοίον ἐξοργίζει τὸν παπισμὸν καὶ δρομολογεῖ τὴν σφαγὴν που λαμβάνει χώρα ἀκριβῶς πρὶν ἀπὸ τὴν λήξιν τῆς δοκιμασίας, παριστάνεται ὡς «φήμαι ἐξ ἀνατολῶν καὶ ἐκ βορρά».

Τὸ μήνυμα τῆς ἀνατολῆς καὶ τοῦ βορρά ἀντιπροσωπεύει τὸ τελικὸν προειδοποιητικὸν μήνυμα, διότι κηρύσσεται ἀμέσως πρὶν ὁ Μιχαὴλ ἀναλάβει νὰ ἐνεργήσῃ. Εἶναι τὸ μήνυμα τοῦ τρίτου ἀγγέλου που διακηρύσσεται κατὰ τὴν ἐκχύσην τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁ Δανιὴλ παρίστανε τὸ μήνυμα ὡς δίπτυχο. Τὸ μήνυμα τοῦ «βορρά» που ἐξοργίζει τὸν παπισμὸν εἶναι τὸ μήνυμα που ταυτοποιεῖ τὸν «βασιλέαν τοῦ βορρά» ὡς τὴν παπικὴν ἐξουσίαν, καὶ τὸ μήνυμα τῆς «ἀνατολῆς» εἶναι τὸ μήνυμα τῶν τέκνων τῆς ἀνατολῆς, δηλαδὴ τοῦ Ἰσλάμ. Βεβαίως, ἔχει καὶ ἄλλες σημαντικὰς σημασίας, ἀλλὰ ἡ

ανατολή είναι σύμβολο του Ισλάμ και ο αντίχριστος είναι το παραχάραγμα του αληθινού Βασιλέως του Βορρά. Το μήνυμα του τρίτου αγγέλου, το οποίο προειδοποιεί εναντίον της λήψεως του χαράγματος του βασιλέως του βορρά (του χαράγματος του θηρίου), προειδοποιεί επίσης ότι το Ισλάμ θα πλήξει κατά το σημείο κατά το οποίο το ποτήρι της ανομίας έχει γεμίσει για τις Ηνωμένες Πολιτείες, και οι Ηνωμένες Πολιτείες γεμίζουν το ποτήρι της ανομίας τους με τον κυριακάτικο νόμο.

Η Αποκάλυψη δεκατρία, αρχίζοντας από το εδάφιο ένδεκα και κατόπιν, προσδιορίζει την ίδια ακριβώς προφητική ιστορία, και επίσης αρχίζει στον καιρό του τέλους, το 1798.

«Ποιο έθνος του Νέου Κόσμου ανερχόταν το 1798 σε δύναμη, δίνοντας υπόσχεση ισχύος και μεγαλείου, και ελκύοντας την προσοχή του κόσμου; Η εφαρμογή του συμβόλου δεν επιδέχεται καμία αμφισβήτηση. Ένα έθνος, και μόνο ένα, ανταποκρίνεται στις προδιαγραφές αυτής της προφητείας· αυτή δείχνει αδιαμφισβήτητα προς τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής». Η Μεγάλη Διαμάχη, 440.

Η ίδια προφητική ιστορία παρουσιάζεται στην Αποκάλυψη 13:11–18, όπως παρουσιάζεται και στο Δανιήλ 11:40–45. Όπως συμβαίνει και με τα εδάφια του Δανιήλ, η αφήγηση του ρόλου των Ηνωμένων Πολιτειών καταλήγει με τη λήξη της δοκιμασίας, όταν οι Ηνωμένες Πολιτείες εξαναγκάζουν τον κόσμο να δεχθεί το χάραγμα του θηρίου. Έπειτα, όπως και στο Δανιήλ 11, το μήνυμα της ώρας αυτής παρουσιάζεται στο κεφάλαιο 14. Πρόκειται για την ίδια ακριβώς δομή και στα δύο χωρία, με τη διαφορά ότι τα εδάφια του Δανιήλ περιγράφουν τις παπικές δραστηριότητες, ενώ η Αποκάλυψη 13 προσδιορίζει τον ρόλο των Ηνωμένων Πολιτειών. Με αυτές τις δύο γραμμές διαπιστώνουμε ότι το κεφάλαιο 17 της Αποκάλυψης καλύπτει την ίδια ιστορία, αλλά δίνει έμφαση στον ρόλο του δράκοντος, ο οποίος παριστάνεται ως δέκα βασιλείς, οι οποίοι είναι τα Ηνωμένα Έθνη. Τα τρία κεφάλαια που εξετάζονται, γραμμή επί γραμμής, προσδιορίζουν τον ρόλο του δράκοντος, του θηρίου και του ψευδοπροφήτη, οι οποίοι στο κεφάλαιο 16 οδηγούν τον κόσμο στον Αρμαγεδδώνα· γι' αυτό έχει σημασία το ότι ο Ιωάννης μάς πληροφορεί πως, όταν αρχίζει το κεφάλαιο 17, ένας από τους αγγέλους που είχαν εκχέει τις επτά έσχατες πληγές έρχεται να πει στον Ιωάννη για την κρίση της πόρνης της Ρώμης.

Καὶ ἦλθεν εἰς ἐκ τῶν ἑπτὰ ἀγγέλων, οἵτινες εἶχον τὰς ἑπτὰ φιάλας, καὶ ἐλάλησε μετ' ἐμοῦ, λέγων μοι· Δεῦρο, καὶ θέλω σοι δεῖξει τὴν κρίσιν τῆς μεγάλης πόρνης, τῆς καθημένης ἐπὶ ὑδάτων πολλῶν· μεθ' ἧς ἐπόρνευσαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ ἐμεθύσθησαν οἱ κατοικοῦντες τὴν γῆν ἐκ τοῦ οἴνου τῆς πορνείας αὐτῆς. Αποκάλυψις 17:1, 2.

Με τους Μιλλερίτες επρόκειτο περί της ειδωλολατρικής Ρώμης και της παπικής Ρώμης, αλλά στο τέλος πρόκειται περί της τριπλής ενώσεως. Όπως και με την ταύτισή της των τριών εκείνων δυνάμεων στα κεφάλαια δώδεκα και δεκατρία, ταυτίζει σαφώς τη γυναίκα του δεκάτου εβδόμου κεφαλαίου με τον παπισμό.

Η γυναίκα [Βαβυλώνα] της Αποκάλυψης 17 περιγράφεται ως «ενδεδυμένη πορφύραν και κόκκινον, και κεκοσμημένη με χρυσόν και πολύτιμους λίθους και μαργαρίτας, έχουσα εν τη χειρί αυτής χρυσούν ποτήριον πλήρες βδελυγμάτων και ακαθαρσίας· ...και επί του μετώπου αυτής ήτο γεγραμμένον όνομα, “Μυστήριον, Βαβυλών η Μεγάλη, η μήτηρ των πορνών.”»

Λέγει ο προφήτης: «Είδον την γυναίκα μεθύουσιν εκ του αίματος των αγίων και εκ του αίματος των μαρτύρων του Ιησού.» Περαιτέρω, η Βαβυλών δηλούται ότι είναι «η πόλις η μεγάλη, ήτις βασιλεύει επί των βασιλέων της γης.» Αποκάλυψις 17:4–6, 18. Η εξουσία η οποία επί τόσους αιώνας διατήρησε δεσποτική κυριαρχία επί των μοναρχών της Χριστιανοσύνης είναι η Ρώμη.» Η Μεγάλη Διαμάχη, 382.

Πότε, λοιπόν, αρχίζει η προφητική ιστορία που παριστάνεται στο δέκατο έβδομο κεφάλαιο;

Και με μετέφερε εν πνεύματι στην έρημο· και είδα μια γυναίκα καθισμένη επάνω σε θηρίο κόκκινο, γεμάτο από ονόματα βλασφημίας, το οποίο είχε επτά κεφάλια και δέκα κέρατα. Και η γυναίκα ήταν ενδεδυμένη πορφύρα και κόκκινο, και στολισμένη με χρυσάφι και πολύτιμους λίθους και μαργαρίτες, έχοντας στο χέρι της χρυσό ποτήριο γεμάτο από βδελύγματα και τις ακαθαρσίες της πορνείας της· και επάνω στο μέτωπό της ήταν γραμμένο ένα όνομα: ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΒΑΒΥΛΩΝ Η ΜΕΓΑΛΗ, Η ΜΗΤΗΡ ΤΩΝ ΠΟΡΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΒΔΕΛΥΓΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΓΗΣ. Και είδα τη γυναίκα μεθυσμένη από το αίμα των αγίων και από το αίμα των μαρτύρων του Ιησού· και όταν την είδα, θαύμασα με μεγάλη έκπληξη. Αποκάλυψη 17:3–6.

Για να δει ο Ιωάννης τη γυναίκα, μεταφέρεται προφητικώς στην έρημο, την οποία ο ίδιος ο Ιωάννης έχει ήδη ταυτοποιήσει στο δωδέκατο κεφάλαιο, σε συνάρτηση με τους δύο μάρτυρες, ως τα χίλια διακόσια εξήντα έτη της παπικής κυριαρχίας.

Και η γυναίκα έφυγε στην έρημο, όπου έχει τόπο ητοιμασμένο από τον Θεό, για να τη τρέφουν εκεί χίλιες διακόσιες εξήντα ημέρες.... Και στη γυναίκα δόθηκαν δύο πτέρυγες αετού μεγάλου, για να πετάξει στην έρημο, στον τόπο της, όπου τρέφεται επί καιρόν και καιρούς και ήμισυ καιρού, μακριά από το πρόσωπο του όφεως. Αποκάλυψη 12:6, 14.

Ο Ιωάννης μεταφέρθηκε προφητικώς στη χρονική περίοδο της ερήμου, αλλά το εδάφιο τρία και εξής προσδιορίζει ακριβώς σε ποιο σημείο μέσα στα χίλια διακόσια εξήντα έτη μεταφέρθηκε ο Ιωάννης, διότι η γυναίκα είχε ήδη μεθύσει από το αίμα του διωγμού και ήταν ήδη η «μητέρα των πορνών». Ο Ιωάννης μεταφέρθηκε στο τέλος της περιόδου της ερήμου, διότι η γυναίκα είχε ήδη πιει από το αίμα του διωγμού και οι Προτεσταντικές εκκλησίες ήδη επέστρεφαν στην αγκάλη της και γίνονταν θυγατέρες της, διότι κατά τη χρονική εκείνη περίοδο προσδιοριζόταν ως η «μητέρα των πορνών». Είχε ήδη θυγατέρες. Η μαρτυρία του Ιωάννη στο δέκατο έβδομο κεφάλαιο αρχίζει το 1798, όπως και η ίδια προφητική ιστορία που παρέστησε το θηρίο στο Δανιήλ ένδεκα και τον ψευδοπροφήτη στην Αποκάλυψη δεκατρία.

Όπως και με τις άλλες δύο γραμμές, όταν ολοκληρώνεται το δέκατο έβδομο κεφάλαιο, το δέκατο όγδοο κεφάλαιο προσδιορίζει κατόπιν το μήνυμα της ώρας. Τρεις προφητικές γραμμές, μία για καθεμία από τις τρεις συνιστώσες της τριπλής ένωσης. Όλες απεικονίζονται επάνω στην ίδια ιστορική δομή, η οποία αρχίζει το 1798 και συνεχίζεται έως τη λήξη της δοκιμασίας, και όλες οι τρεις δίνουν έμφαση στο τελικό προειδοποιητικό μήνυμα.

Οι Πίνακες του Αββακούμ πραγματεύονται το θέμα του δέκατου εβδόμου κεφαλαίου της Αποκάλυψης με πολύ μεγαλύτερη λεπτομέρεια, γι' αυτό τώρα θα προχωρήσω στο αίνιγμα που παρουσιάζεται στο κεφάλαιο το οποίο εκθέτει οκτώ βασίλεια της βιβλικής προφητείας.

Και εδώ είναι ο νους που έχει σοφία. Οι επτά κεφαλές είναι επτά όρη, επάνω στα οποία κάθεται η γυναίκα. Και είναι επτά βασιλείς· οι πέντε έπεσαν, και ο ένας είναι, και ο άλλος δεν ήλθε ακόμη· και όταν έλθει, πρέπει να μείνει ολίγον καιρό. Και το θηρίο, το οποίο ήταν, και δεν είναι, αυτό είναι και ο όγδοος, και είναι εκ των επτά, και υπάγει εις απώλειαν. Αποκάλυψις 17:9–11.

Ο Δανιήλ είπε προς τον Ναβουχοδονόσορα: «Σὺ εἶσαι αὕτη ἡ κεφαλὴ τοῦ χρυσοῦ».

Και όπου κατοικούν οι υιοί των ανθρώπων, τα θηρία του αγρού και τα πετεινά του ουρανού τα έδωκε στο χέρι σου, και σε κατέστησε άρχοντα επάνω σε όλα αυτά. Σὺ εἶσαι αὕτη ἡ κεφαλὴ ἡ χρυσή. Δανιήλ 2:38.

Ο Δανιήλ είπε επίσης προς τον Ναβουχοδονόσορα: «Σὺ, βασιλεῦ, εἶ βασιλεὺς βασιλέων».

Σὺ, ὦ βασιλεῦ, εἶ βασιλεὺς βασιλέων· διότι ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ σοι ἔδωκε βασιλείαν, δύναμιν, ἰσχύν καὶ δόξαν. Δανιήλ 2:37.

Ο Ναβουχοδονόσορ ήταν η «κεφαλή», και ήταν βασιλιάς, και ήταν βασιλεὺς βασιλέων, διότι εκπροσωπούσε το πρώτο από τα βασίλεια που παριστάνονταν στην εικόνα. Ο Ναβουχοδονόσορ ήταν ο βασιλιάς που παριστανόταν από τον χρυσό, και άλλα βασίλεια και βασιλείς θα παριστάνονταν από τα άλλα μέταλλα της εικόνας, αλλά ο Ναβουχοδονόσορ ήταν πρώτος και, επομένως, ο βασιλιάς των βασιλέων. Ένα άλλο επίπεδο, το οποίο δεν θα εξετάσουμε προς το παρόν, είναι ότι το βασίλειο της Βαβυλώνας εκπροσωπεί το βασίλειο που επιδιώκει να παραποιήσει τον Χριστό, ο οποίος είναι ο αληθινός Βασιλεὺς βασιλέων.

Στην αρχή της μαρτυρίας του Ησαΐα σχετικά με τις προφητείες των δύο χιλιάδων πεντακοσίων είκοσι ετών (τα επτά καιροί του Λευιτικού είκοσι έξι), ο Ησαΐας προσδιορίζει τους βασιλείς ως κεφαλές.

Διότι κεφαλὴ τῆς Συρίας εἶναι ἡ Δαμασκός, καὶ κεφαλὴ τῆς Δαμασκοῦ ὁ Ρασίν· καὶ ἐντός ἐξήκοντα πέντε ἐτῶν ὁ Εφραΐμ θὰ συντριβεί, ὥστε νὰ μὴ εἶναι λαός. Καὶ κεφαλὴ τοῦ Εφραΐμ εἶναι ἡ Σαμάρεια, καὶ κεφαλὴ τῆς Σαμαρείας ὁ υἱὸς τοῦ Ρεμαλία. Εάν δεν πιστεύσητε, βεβαίως δεν θέλετε στερεωθῇ. Ησαΐας 7:7, 8.

Ο Ησαΐας απλώς εκθέτει το σημείο αφετηρίας για τις δύο χρονικές περιόδους των δύο χιλιάδων πεντακοσίων είκοσι ετών εναντίον του βόρειου βασιλείου της Σαμάρειας και του νότιου βασιλείου του Ιούδα, και, καθώς το πράττει αυτό, περιλαμβάνει δύο μάρτυρες ότι η πρωτεύουσα πόλη ενός έθνους είναι η κεφαλή του, και ότι ο βασιλιάς είναι η κεφαλή της πρωτεύουσας πόλεως. Μια «κεφαλή» είναι ένας βασιλιάς και ένα βασίλειο. Στην Αποκάλυψη η ίδια γραμμή προφητείας επαναλαμβάνεται όπως και στον Δανιήλ.

Επομένως, όταν ο Ιωάννης μεταφέρεται στο 1798 και του παρουσιάζεται το αίνιγμα που προσδιορίζει ότι υπάρχουν επτά «κεφαλές», προσδιορίζει ότι υπάρχουν επτά βασίλεια. Έπειτα του λέγεται ότι πέντε από τις κεφαλές ή τα βασίλεια έχουν πέσει. Το 1798 το πέμπτο βασίλειο της βιβλικής προφητείας μόλις είχε πέσει, καθώς είχε λάβει μια θανατηφόρα πληγή, η οποία τελικά θα θεραπευόταν.

Ο Ιωάννης, ο οποίος στέκεται στην ιστορία του καιρού του τέλους το 1798, πληροφορείται επίσης ότι μία από τις κεφαλές «είναι». Το έκτο βασίλειο της βιβλικής προφητείας άρχισε το 1798· επομένως, όταν ο Ιωάννης μεταφέρθηκε προφητικώς στο 1798, το βασίλειο που τότε ήταν, είναι οι Ηνωμένες Πολιτείες, και επιπλέον πληροφορήθηκε ότι το έβδομο βασίλειο ήταν ακόμη μελλοντικό ως προς το 1798, διότι δεν είχε ακόμη έλθει. Το έβδομο βασίλειο, το οποίο ήταν ακόμη μελλοντικό ως προς το 1798, είναι τα Ηνωμένα Έθνη, τα οποία παριστάνονται από δέκα βασιλείς και αποτελούν το θέμα του δέκατου εβδόμου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως. Υπάρχει όμως και όγδοο, το οποίο είναι εκ των επτά. Η Ρώμη πάντοτε ανακύπτει ως όγδοη και είναι εκ των επτά.

Υπάρχουν πολλά να ειπωθούν σχετικά με το περιεχόμενο του δέκατου εβδόμου κεφαλαίου, αλλά εδώ απλώς προσδιορίζουμε τα οκτώ βασίλεια της βιβλικής προφητείας που αντιπροσωπεύονται στο δέκατο έβδομο κεφάλαιο, προκειμένου να δούμε πώς η Μιλλεριτική κατανόηση των τεσσάρων βασιλείων συμφωνεί με τα οκτώ βασίλεια της Αποκάλυψης δεκαεπτά.

Θα εξετάσουμε αυτό το ζήτημα στο επόμενο άρθρο.